

2 Söndagen i Advent

2 Årg. Ev. Matt. 13:31-34

I.N.J

"Guds rike är nära" (Mark.1:15)

Med denna mäktiga proklamation, ur Markusevangeliets inledning, ville jag få börja predikan idag på andra söndagen i Advent – den söndag som mer än någon annan, talar med oss om Guds rike. Detta rike, säger Jesus, är nära. Vad menar han med detta? Låt oss ställa tre frågor som kan göra den saken klarare för oss. Först:

1. Guds rike är nära – men vad är det för sorts rike?

Ja, inte är det ett land som kan pekas ut på kartan, med geografiska gränser, huvudstad, regering, lagar och försvarsmakt. Det är *mänskligt* att tänka så, men likväl helt uppåt väggarna! Inte heller är det en jordisk välfärdsstat, eller något som vi bygger tillsammans eller ens resultatet av våra fromma ansträngningar. Nej, det är nära – och det utan att vi har bett om det, utan att vi har gjort oss förtjänta av det! Och för att riktigt understryka vad det handlar om, säger Jesus när han stod anklagad inför Pilatus: *"Mitt rike är inte av denna världen"*. Det är alltså något *himmelskt*. Jag tror att det är det där lilla ordet *"rike"*, som gör att vår tanke lätt kommer på villovägar – det kunde mycket hellre översättas med *"herravälde"*, d.v.s. Guds goda viljas förverkligande med hela sin skapelse – med dig och mig.

Att Guds rike är något himmelskt skall vi nu inte uppfatta som om det är utan konkret innehåll, som vore det luft. Nej, det är något konkret, det kommer till oss med liv, hälsa, befrielse, helande, upprättelse, nåd, barmhärtighet, frid och glädje. Vad det är, har och skänker, det kan erfaras och förstås. Precis som när Jesus gick härnere. Då fick människorna en försmak av hur det en gång skall bli när Guds rike kommer i härlighet – när allting skapas om på nytt och då allt blir som Gud hade tänkt det från början. Där Jesus gick fram, där blev Gudsrikets krafter förnimbara. När han predikade och undervisade, när han botade de sjuka - när han förlät syndarna och gav de föraktade tillbaka deras värde och värdighet – när han mättade de hungrande, då märkte människor: Gud är här, han är vår gode och kärleksrike Fader – och det är gott att få vara hans barn och ha del i hans rike.

Ja, det var då det tänker vi. Men nu då, var finns Guds rike nu? Hörde du inte det? Han använder ordet *nära*. Och det som är nära, det kan ju inte vara långt

borta. Guds rike ”är på G” – det är i görningen - något som sakta växer sig stort – liksom trädet med sina många grenar, något som sakta genomsyrar vår tillvaro – liksom surdegen syrar hela degen.

2. Guds rike är nära – men ser vi det?

Ja, vi söker och spanar – vi flackar med blicken - men vi kan inte se det! Varför? Jo, vi söker efter det som är stort, glänsande, spektakulärt och märkvärdigt. Men Jesus vänder istället vår blick till det som är litet. Guds rike är verksamt, men *i ringhetens gestalt*. I evangeliet talar Jesus om senapsfröet och surdegen. Och det han ville ha sagt med dessa två bilder det är, att Guds rike är oansenligt om man dömer efter ögat!

Ett senapsfrö och en bit surdeg – det är ju inget vackert precis, inget glänsande som man beundrande står och betraktar i flera timmar, eller häpnas och förundras över. Och ändå – ändå är det mitt i sin ringhet fullt av kraft – liksom fröet som växer upp till ett stort träd med väldiga grenar till skydd för himmelens fåglar – ja något obändigt och oemotståndligt som den lilla surdegsklumpen som sakta men säkert genomsyrar allt.

Finns det riket verkligen här? – undrar vi misstroget! Ja, det är oss nära än i dag, om än dolt under tecken, liksom blommor bidar vårens tid under frost och vintersnö. Bilden av senapsfröet och surdegen visar att i det till synes enkla och glanslösa, i det yttre och jordiska, kan vi märka dess krafter och gör den stora upptäckten: Guds rike är på gång.

Varje gång vi läser i Guds eget Ord, när vi hör det predikas och Jesu bild målas för våra ögon, *då* är Guds rike nära. Varje gång vi knäpper våra händer i bön och låter hjärtat tala, *då* är Guds rike nära. Varje gång vi hör avlösningens försäkran: Dina synder är dig förlåtna – *då* är Guds rike nära. Varje gång ett litet barn bli döpt och vi böjer knä vid nattvardsbordet – *då* är Guds rike nära! Och varje gång evangeliet gestaltas konkret – i kärlekens gärningar – *då* är Guds rike nära! Det är då vi erfar: Det är verkligt det vi tror på! Gud är här! Vi förstår vem han är, hur mycket han älskar oss, att vi hör honom till. Och den insikten den ger oss hopp, skänker kraft, livsmod, glädje och frid – i allt och trots allt!

Självklart ligger föraktet på lur här! Skulle *det* ha med Gud och göra? Kyrkan, som det finns så många fel på, som består av så ofullkomliga människor och som det är så lätt att stöta och reta sig på – skulle Guds rikes krafter verkligen bli förnimbara genom henne, i gudstjänst, predikan, bön och sakrament? Jo, så handlar Gud. Och hur skulle vi annars kunna förstå – om Gud inte använde sig av yttre, jordiska medel? Han låter det jordiska bli bärare av det himmelska och

låter det oändliga rymmas i det ändliga. Det är så *"vår store Gud gör stora under!"* Så suverän är Gud.

3. Guds rike är nära – men vill vi ta emot det?

När vi nu vet vad Guds rike är, hur det framträder, vad det skänker och vad det verkar, då förstår vi, att det är något vi måste ta ställning till – något vi måste avgöra oss för, något vi måste ta emot eller förkasta. Orden ur Markusevangeliet inledning: *"Guds rike är nära"* har en fortsättning. Det står: *"Omvänd er och tro på glädjebudskapet"*. I klartext: När nu Gud är i gång med att nyskapa, hela och upprätta sin fallna skapelse och göra människan till barn hos sig – då detta frälsningserbjudande är för handen – hur kan vi då låta det gå oss förbi?

Just därför talar Jesus så ingående, så ihärdigt och så ofta om Guds rike. Vi hör hemma där. För att öppna portarna till det riket och för att göra oss till det rikets barn kom Jesus till jorden och gav sitt liv för oss. Luther skriver så underbart om det i sin förklaring till den andra trosartikeln, där det står, att Jesus har *"förlösat, förvärvat och vunnit mig, förtappade och fördömda människa"*. Och så förklarar han varför, nämligen för att jag skulle *"vara hans egen, bliva och leva under honom i hans rike och tjäna honom i evig rättfärdighet, oskuld och salighet..."*

Men, att ta emot Guds rike, hur går det till? Ja, det handlar om öppenhet. Det är det enklaste svaret jag kan ge på den frågan! Var inte så överlägsen! Var inte så föraktfull! Tro dig inte vara så vis! Kom istället dit där Gudsrikets krafter verkar. Låt oss under detta nya kyrkoår verkligen ta till vara alla tillfällen att fira gudstjänst tillsammans. Låt oss bruka Guds ord flitigt – både enskilt och tillsammans – låt oss dela bröd och vin – låt oss be som Jesus själv har lärt oss: *"Låt ditt rike komma..."*

Och så får vi tänka på Luthers förklaring: *"Guds rike kommer väl av sig självt vår bön förutan, men vi ber i denna bön att det skall komma till oss"*. Och så en sak till: Guds rike växer sakta – liksom det tar tid innan det blir ett träd av sennapsfröet och innan surdegen syrat hela degen. Vad det kommer an på – det om vi vill växa för Guds rike. Här – i kyrkan – är vår växtplats. Så därför:

Öppna ditt hjärta i bön och bot,
Upplåt vart hemligt rum.
Red dig att taga Guds Son emot.
Tro evangelium. Himmelriket är nära!
Amen.

Psalmer: 103 v 4-5, 101, 39, 111